

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Rådet	
85/C 136/01	Rådets resolution af 7. maj 1985 om en ny metode i forbindelse med teknisk harmonisering og standarder	1
	Kommissionen	
85/C 136/02	ECU	10
85/C 136/03	Beslutning »videnskabeligt apparat« — Bevilling til fritagelse for importafgifter	11
85/C 136/04	Beslutning »videnskabeligt apparat« — Afslag på fritagelse for importafgifter	11
85/C 136/05	Meddelelse fra Kommissionen i henhold til EØF-traktatens artikel 115	11
	Domstolen	
85/C 136/06	Domstolens dom (fjerde afdeling) af 14. maj 1985 i sag 89/84 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel de Montpellier): Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays, Confédération des associations viticoles de France m.fl. mod Pierre Ramel m.fl. (<i>Den fælles markedsordning for vin — sammenstikning af rød bordvin og bordvin af rosévinstypen</i>)	12
85/C 136/07	Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 3. maj 1985 i de forenede sager 67/85 R, 68/85 R og 70/85 R: Kwekerij Gebroeders van de Kooy BV m.fl. mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber (<i>Støtte — gartneri — gaspriser</i>)	12
	II Forberedende retsakter	
	Rådet	
85/C 136/08	Samstemmende udtalelse nr. 25/85 afgivet af Rådet på dets 1006. samling den 23. maj 1985	13

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
	III <i>Oplysninger</i>	
	Kommissionen	
85/C 136/09	Bekendtgørelse om en licitation vedrørende videresalg af blød hvede	14
85/C 136/10	Bekendtgørelse om en licitation vedrørende videresalg af hård hvede	14
	Henvisning (se tredje omslagsside)	

I

(Meddelelser)

RÅDET

RÅDETS RESOLUTION

af 7. maj 1985

om en ny metode i forbindelse med teknisk harmonisering og standarder

(85/C 136/01)

RÅDET

som henviser til konklusionerne vedrørende standardisering, godkendt den 16. juli 1984 (bilag I),

understreger, at det er tvingende nødvendigt at afhjælpe den nuværende situation med hensyn til tekniske hindringer for samhandelen samt den deraf følgende usikkerhed for erhvervslivet;

understreger betydningen af og det hensigtsmæssige i den nye metode, der går ud på for så vidt angår definitionen af produkternes tekniske egenskaber at henvise til i første række europæiske og, som overgangsforanstaltning, om nødvendigt nationale standarder; denne metode har Kommissionen redegjort for i sin meddelelse af 31. januar 1985, der er en opfølgning af visse retningslinjer, som Europa-Parlamentet har fastlagt i sin beslutning af 16. oktober 1980, og som skal ses på baggrund af konklusionerne fra Rådets samling den 16. juli 1984;

henstiller, idet det er opmærksom på, at den nye metode må suppleres med en politik for vurdering af overensstemmelsen, til Kommissionen, at den giver dette spørgsmål prioritet og fremskynder hele arbejdet på dette område;

godkender de retningslinjer, der er beskrevet i skitsen indeholdende de væsentligste principper og elementer, der skal udgøre direktivernes centrale del (bilag II til denne resolution);

opfordrer Kommissionen til snarest muligt at forelægge det passende forslag.

BILAG I

KONKLUSIONER VEDRØRENDE STANDARDISERING

godkendt af Rådet den 16. juli 1984

Rådet finder, at standardiseringen er et vigtigt bidrag til den frie bevægelighed for industrivarer og yderligere til skabelse af et teknisk miljø, der er fælles for alle virksomheder; den bidrager til den industrielle konkurrenceevne såvel på fællesskabsmarkedet som på de eksterne markeder, især inden for ny teknologi.

Det konstaterer, at de mål, som medlemsstaterne forfølger til beskyttelse af deres borgeres sikkerhed og sundhed samt til beskyttelse af forbrugerne, i princippet er de samme, selv om de tekniske midler til deres gennemførelse er forskellige.

På denne baggrund vedtager Rådet følgende principper for en europæisk standardiseringspolitik:

- medlemsstaterne forpligter sig til at foretage en løbende gennemgang af de tekniske forskrifter, der gælder på deres område *de jure* eller *de facto*, med henblik på fjernelse af de forskrifter, der er forældede eller overflødige;
- medlemsstaterne forpligter sig til at sørge for, at der sker gensidig anerkendelse af forsøgsresultater, og, når dette er nødvendigt, at der fastsættes harmoniserede forskrifter for så vidt angår certificeringsorganernes virke;
- accept af en hurtig fællesskabskonsultation på et passende niveau i overensstemmelse med målsætningerne i direktiv 189/83/EØF, dersom indførelsen af vigtige forskrifter på nationalt plan har en negativ indflydelse på det interne markeds funktion;
- inden for Fællesskabets praksis vedrørende teknisk harmonisering øget reference til fortrinsvis europæiske og om nødvendigt nationale standarder ved definitionen af produkternes tekniske karakteristika, i det omfang de nødvendige betingelser herfor er til stede, navnlig for så vidt angår beskyttelse af sundhed og sikkerhed;
- en meget hurtig styrkelse af standardiseringskapaciteten, fortrinsvis på europæisk plan, for at lette dels harmoniseringen af fællesskabsforskrifterne, dels den industrielle udvikling, navnlig inden for ny teknologi, hvilket under særlige omstændigheder kan føre til, at Fællesskabet indfører nye procedurer med henblik på en bedre udformning af standarderne (f.eks. standardiseringsbureauer, ad hoc-udvalg); indførelsen af europæiske standarder skal godkendes af europæiske standardiseringsorganer.

Især inden for sektorer med højteknologi bør emner eller fælles specifikationer og normer, hvorved fællesskabsdimensionen og adgangen til offentlige bygge- og anlægskontrakter og indkøbsaftaler kan udnyttes på en effektiv måde, identificeres, således at de nødvendige beslutninger i denne henseende kan træffes.

BILAG II

RETNINGSLINJER FOR EN NY METODE I FORBINDELSE MED TEKNISK HARMONISERING OG STANDARDER

Den ny metode hviler på følgende fire grundprincipper:

- lovgivningsharmoniseringen er begrænset til at gælde for vedtagelse ved direktiver med hjemmel i EØF-traktatens artikel 100 af de væsentlige sikkerhedskrav (eller andre samfunds krav), som markedsførte produkter skal overholde, idet de pågældende produkter herefter frit skal kunne omsættes inden for Fællesskabet;
- de organer, der er ansvarlige for industriel standardisering, får til opgave under hensyntagen til teknologiens stade at udarbejde de tekniske specifikationer, som fagets udøvere behøver for at producere og markedsføre produkter, der overholder de væsentlige krav, der er fastsat i direktiverne;

- disse tekniske specifikationer får ikke karakter af obligatoriske krav, men bevarer deres status som frivillige standarder;
- men samtidig er forvaltningerne forpligtet til at anerkende, at produkter, der er fremstillet i overensstemmelse med de harmoniserede (eller, midlertidigt, nationale) standarder, må formodes at overholde de »væsentlige krav«, der er fastlagt i direktivet. (Dette betyder, at producenten kan vælge ikke at producere i henhold til standarderne, men i så fald har han selv bevisbyrden for, at hans produkter overholder de væsentlige krav i direktivet).

For at dette system kan fungere er det nødvendigt:

- dels at standarderne rummer kvalitetsgarantier, som står i forhold til de »væsentlige krav«, der er fastlagt i direktiverne;
- dels at de offentlige myndigheder fortsat har det fulde ansvar for beskyttelsen af sikkerheden (og andre omhandlede krav) på deres område.

Kvaliteten af de harmoniserede standarder skal sikres ved de standardiseringsopgaver, som Kommissionen uddeler, og hvis udførelse skal være i overensstemmelse med generelle retningslinjer, som er aftalt mellem Kommissionen og de europæiske standardiseringsorganer. Hvad de nationale standarder angår, skal deres kvalitet kontrolleres ved en fællesskabsprocedure, der forvaltes af Kommissionen bistået af et stående udvalg, hvis medlemmer har standardisering som deres ansvarsområde i de nationale forvaltninger.

Desuden skal der fastlægges beskyttelsesprocedurer, forvaltet af Kommissionen bistået af nævnte udvalg, hvorved de ansvarlige offentlige myndigheder har mulighed for at bestride et produkts overensstemmelse, gyldigheden af en attest eller kvaliteten af en standard.

Ved at følge dette system for harmonisering af lovgivningen på alle områder, hvor det viser sig muligt, mener Kommissionen, at den omsiggribende udstedelse af overdrevent tekniske særdirektiver for hvert enkelt produkt kan standses. Anvendelsesområdet for direktiver, der »henviser til standarder«, bør defineres ved brede produktkategorier og ved de risikotyper, de skal dække.

På den måde kunne Fællesskabet dels færdiggøre det enormt komplekse arbejde med at harmonisere de tekniske lovgivninger, dels fremme udviklingen og anvendelsen af europæiske standarder — begge dele afgørende faktorer i en forbedring af fællesskabsindustriens konkurrenceevne.

SKITSE INDEHOLDENDE DE VÆSENTLIGSTE PRINCIPPER OG ELEMENTER, DER SKAL UDGØRE DIREKTIVERNES CENTRALE DEL

A. BEGRUNDELSE

Blandt de sædvanlige principper, der begrundet direktivets dispositive bestemmelser, skal følgende aspekter fremhæves:

- det er medlemsstaternes opgave at sørge for personers, husdyrs og goders sikkerhed (i hjemmet, på arbejdspladsen osv.) på deres område eller overholdelsen af andre væsentlige krav om samfundsmæssig beskyttelse, såsom beskyttelse af forbrugerens sundhed, miljøet osv. for så vidt angår de risici, direktivet vedrører ⁽¹⁾;
- de nationale bestemmelser med henblik på denne beskyttelse, skal harmoniseres for at garantere varernes frie bevægelighed, uden at medlemsstaternes nuværende og velbegrundede beskyttelsesniveauer sænkes;
- CEN og CENELEC (enkeltvis eller begge alt efter, hvilke produkter direktivet omfatter) er de organer, der er ansvarlige for at tilpasse de harmoniserede europæiske standarder til direktivets anvendelsesområde i overensstemmelse med de retningslinjer, der er nedfældet i en aftale, som Kommissionen efter høring af medlemsstaterne har indgået med organerne ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Af praktiske og redaktionelle grunde er der i dette dokument kun henvist til sikkerhed.

⁽²⁾ For andre særlige industrigrupper kan der eventuelt fastsættes andre europæiske organer med ansvar for udarbejdelse af tekniske specifikationer.

1. Med denne skitse udarbejdes der en generel metode, som alt efter lovgivningsmæssige behov bør anvendes på sektorer eller produktgrupper samt på risikotyper ved hjælp af direktiver med hjemmel i traktatens artikel 100.
2. Direktivets formål bliver præciseret i hvert enkelt anvendelsestilfælde ved hjælp af risikotyper (sikkerhed, sundhed, miljø, forbrugerbeskyttelse osv.) samt eventuelt af de nærmere omstændigheder (i hjemmet, på arbejdspladsen, i trafikken, under udøvelse af fritidsaktiviteter osv.).
3. Det skal i givet fald præciseres, at medlemsstaterne samtidig med, at fællesskabsretten overholdes, kan fastsætte nationale bestemmelser vedrørende betingelserne for anvendelse af produkter, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde.
4. For så vidt angår målsætningen i det andet princip, er det indlysende, at det gennemføres ved selve direktivvedtagelsen i overensstemmelse med traktatens artikel 100, eftersom de grundlæggende sikkerhedskrav, der er fastsat heri, sikrer, at denne målsætning opfyldes.

B. VÆSENTLIGSTE ELEMENTER

I. Anvendelsesområde

Definition af de omfattede produkter og arten af risici, man vil undgå.

Anvendelsesområdet skal udformes således, at der sikres en sammenhængende indsats, og således at man undgår et utal af direktiver om enkeltprodukter. Det bør desuden bemærkes, at det pågældende direktiv ikke forhindrer, at der eventuelt forekommer adskillige direktiver om forskellige risikotyper for samme produktkategori (f.eks. om et apparats mekaniske sikkerhed og samme apparats forurening).

II. Generel markedsføringsklausul

De produkter, direktivet omfatter, kan kun markedsføres, hvis de ikke bringer personers, husdyrs eller goders sikkerhed i fare, når de installeres eller vedligeholdes ordentligt eller anvendes formålstjenligt.

1. Som generel regel er der i direktiverne fastsat en fuldstændig harmonisering. Følgelig skal ethvert markedsført produkt, der er omfattet af gennemførelsesdirektivets anvendelsesområde, være i overensstemmelse hermed. Under særlige omstændigheder kan det eventuelt være hensigtsmæssigt med en valgfri harmonisering for visse produkter. Direktivskitsen udformes imidlertid med henblik på en fuldstændig harmonisering.

Det kan overvejes at indføre hensigtsmæssige løsninger, hvorved der tages hensyn til, at det i visse medlemsstater er nødvendigt med en harmonisk udvikling henimod en obligatorisk ordning således at man navnlig kan opbygge de infrastrukturer, som er nødvendige for afprøvningen.

Punkt II udgør således en generel klausul, der fastlægger medlemsstaternes ansvar med hensyn til markedsføring af produkter.

2. For at overholde det generelle grundlæggende princip i direktivskitsen, som består i at overlade det til erhvervsfolk at vælge, på hvilken måde de vil attestere overensstemmelsen (selvfølgelig med undtagelse af de tilfælde, hvor der i særdirektiver for præcise sektorer, som nævnt i punkt VIII, stk. 2, er fastsat en forudgående kontrol), og som således forbyder medlemsstaterne at indføre en ordning med kontrol forud for markedsføring, er det klart, at de nationale myndigheder skal kunne foretage en kontrol ved hjælp af stikprøver for at opfylde den forpligtelse, der er indeholdt i denne klausul.
3. I visse tilfælde kan betingelserne eventuelt skærpes (forventet anvendelse) navnlig med hensyn til arbejdstagernes og forbrugernes beskyttelse.

III. Væsentlige sikkerhedskrav

Beskrivelse af de sikkerhedskrav, der er væsentlige for at kunne anvende generalklausulen i punkt II, som alle produkter, der er omfattet af direktivet, skal overholde.

1. De væsentlige sikkerhedskrav, som markedsførte produkter skal opfylde, skal udformes tilstrækkelig præcist til, at de ved gennemførelse heraf i national ret kan udgøre retsgyldige forpligtelser. De skal udarbejdes således, at standardiseringsorganerne kan attestere produkternes

overensstemmelse direkte på grundlag af disse krav, når der ikke findes standarder. Hvor detaljeret udformningen af disse krav skal være, afhænger af de behandlede emner. Efterkommes de vigtigste sikkerhedskrav, finder generalklausulen under punkt II automatisk anvendelse.

2. Disse krav kan kun ændres ved, at der vedtages et nyt rådsdirektiv med hjemmel i traktatens artikel 100.

IV. Klausul om fri bevægelighed

Medlemsstaterne er på de i punkt V anførte betingelser forpligtet til at tillade fri bevægelighed for produkter, der er i overensstemmelse med punkt II og III.

1. Den frie bevægelighed er sikret for produkter, der er erklæret i overensstemmelse med beskyttelseskraene i direktivet, uden som generel regel at kræve forudgående kontrol af, at kravene i punkt III er overholdt, idet bemærkningen i punkt II, stk. 2, fortsat gælder.

Fortolkningen af denne bestemmelse bør ikke føre til, at der systematisk i direktiverne vedrørende de enkelte sektorer kræves attestation af tredjepart,

2. Selve målsætningen i de pågældende direktiver er at dække samtlige væsentlige krav, men en medlemsstat har i ganske særlige tilfælde, hvor direktiver viser sig at være mangelfuldt, altid mulighed for at gribe ind i henhold til traktatens artikel 36.

V. Bevismiddel for overensstemmelse og virkninger

1. Medlemsstaterne formoder, at produkterne er i overensstemmelse med punkt II og III, såfremt de ledsages af et af de attestationsmidler, der er beskrevet i punkt VIII, hvori det erklæres, at produkterne er i overensstemmelse med:

- a) de harmoniserede standarder, der er vedtaget af det europæiske standardiseringsorgan med særligt ansvar for direktivets anvendelsesområde, når disse standarder er vedtaget i overensstemmelse med de generelle retningslinjer, som dette organ og Kommissionen er blevet enige om, og når de er blevet offentliggjort med referencer i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*; denne offentliggørelse skal i øvrigt ligeledes foretages af medlemsstaterne;
- b) som overgangsforanstaltning de nationale standarder, der er anført i stk. 2, i det omfang der ikke findes harmoniserede standarder på de områder, der omfattes af sådanne standarder.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen ordlyden af deres nationale standarder, som de mener opfylder punkt II og III. Kommissionen meddeler straks de øvrige medlemsstater denne tekst. Efter fremgangsmåden i punkt VI, stk. 2, meddeler den medlemsstaterne de nationale standarder, der forudsættes at være i overensstemmelse med punkt II og III.

Medlemsstaterne skal sørge for at offentliggøre disse standarders referencer. Kommissionen sørger for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

3. Medlemsstaterne accepterer, at de produkter, for hvilke fabrikanten ikke anvender nogen standard (fordi der ikke findes nogen standard i henhold til stk. 1, litra a) og b), ovenfor eller af andre særlige årsager) betragtes som værende i overensstemmelse med punkt II og III, når deres overensstemmelse bevises ved hjælp af et af de attestationsmidler, der er nævnt i punkt VIII, stk. 1, litra a) og b).

1. Kun de attestationsmidler, der er fastsat i punkt VIII, medfører uden videre formodning om overensstemmelse.

2. Formodningen om overensstemmelse bygger på, at et produkts overensstemmelse med harmoniserede eller nationale standarder er erklæret ved hjælp af et af de i punkt VIII anførte attestationsmidler. Når produktet ikke er i overensstemmelse med en standard, fordi der ikke findes standarder eller fordi fabrikanten, f.eks. i tilfælde af en innovation, foretrækker at anvende andre konstruktionskriterier efter eget valg, erklæres overensstemmelse med punkt II og III ved hjælp af en attestation fra et uafhængigt organ.

3. I tilfældene i punkt V, stk. 1 og 3, vil medlemsstaterne således altid have ret til, for at lade formodningen gælde, at kræve et af de attestationsmidler, der er anført i punkt VIII.

4. Udarbejdelse og vedtagelse af de i stk. 1, litra a) omhandlede harmoniserede standarder af CEN og CENELEC — idet disse to organer som generel regel er de »særlig ansvarlige europæiske standardiseringsorganer« — såvel som forpligtelsen til gennemførelse i nationale standarder er omfattet af disse to organers forretningsorden og reglerne for deres standardiseringsarbejde. Disse to organers forretningsordener er i øjeblikket ved at blive indbyrdes harmoniseret.

Det er imidlertid ikke udelukket, at de i stk. 1, litra a), omhandlede harmoniserede standarder udarbejdes uden for CEN og CENELEC af andre organer, der kan påtage sig opgaven på bestemte områder; i disse tilfælde skal CEN/CENELEC godkende de harmoniserede standarder. Under alle omstændigheder skal udarbejdelse og opstilling af harmoniserede standarder som omhandlet i punkt V være underlagt de retningslinjer, som Kommissionen og disse organer er blevet enige om. Retningslinjerne drejer sig navnlig om følgende principper og betingelser:

- der skal være personale og en hensigtsmæssig teknisk infrastruktur til rådighed i det standardiseringsorgan, som Kommissionen giver standardiseringsmandater;
- offentlige myndigheder og berørte kredse skal tilknyttes arbejdet (navnlig producenter, forbrugere, fagforeninger);
- Kommissionen godkender ved udarbejdelsen af et standardiseringsmandat og efter høring af medlemsstaterne vilkårene for vedtagelse af harmoniserede standarder, deres gennemførelse i nationale standarder eller i det mindste ophævelse af divergerende nationale standarder.

5. Ved valget af de nationale standarder tages der behørigt hensyn til de eventuelle praktiske vanskeligheder, der er forbundet med dette valg.

De nationale standarder udvælges kun midlertidigt. Beslutningen om udvælgelse skal derfor principielt ledsages af et mandat til de kompetente europæiske organer, for at disse inden for en bestemt frist kan udarbejde og tilpasse de tilsvarende europæiske standarder på de ovenfor fastsatte betingelser.

VI. Forvaltning af fortegnelser over standarder

1. Såfremt en medlemsstat eller Kommissionen finder, at de harmoniserede standarder eller udkastene hertil ikke helt opfylder punkt II og III, indbringer Kommissionen eller medlemsstaten sagen for udvalget (punkt X) og gør rede for årsagerne hertil. Udvalget afgiver hastedtalelse.

På baggrund af udvalgets udtalelse meddeler Kommissionen medlemsstaterne, om det er nødvendigt at tilbagetrække standarden i de i punkt V, stk. 1, litra a), omhandlede offentliggørelser. Den underretter det pågældende europæiske standardiseringsorgan herom og giver det om nødvendigt et nyt eller ændret mandat.

2. Efter modtagelse af den i punkt V, stk. 2, omhandlede meddelelse hører Kommissionen udvalget. På baggrund af udvalgets udtalelse meddeler Kommissionen inden for en nærmere fastsat frist medlemsstaterne, om den pågældende nationale standard skal omfattes af formodningen om overensstemmelse, og i bekræftende fald at dens reference derfor skal offentliggøres nationalt.

Såfremt Kommissionen eller en medlemsstat er af den opfattelse, at en national standard ikke længere opfylder betingelserne for, at sikkerhedskravene kan formodes opfyldt, hører Kommissionen udvalget. På baggrund af dets udtalelse meddeler den medlemsstaterne, om den pågældende standard fortsat eller ikke længere skal omfattes af formodningen om overensstemmelse og i sidstnævnte tilfælde skal trækkes tilbage i de offentliggørelser, der er omhandlet i punkt V, stk. 2.

Som anført ovenfor (se punkt V, stk. 2) har medlemsstaterne beføjelse til at afgøre, hvilke af deres nationale standarder, der bør anses for at opfylde punkt II og III, og derfor underkastes Kommissionens godkendelsesprocedure.

VII. Beskyttelsesklause

1. Såfremt en medlemsstat konstaterer, at et produkt risikerer at bringe personers, husdyrs eller goders sikkerhed i fare, træffer den alle fornødne foranstaltninger for at forbyde markedsføringen af det pågældende produkt eller for at indskrænke dets frie omsætning, også selv om det er ledsaget af attestation som omhandlet i punkt VIII.

Inden for en bestemt frist, men kun såfremt produktet ledsages af attestation som omhandlet i punkt VIII, underretter medlemsstaten Kommissionen om denne foranstaltning. Den anfører årsagerne til afgørelsen, herunder navnlig om den manglende overensstemmelse skyldes:

- a) at punkt II og III ikke er opfyldt (såfremt produktet ikke svarer til nogen standard);
 - b) en mangelfuld anvendelse af standarder omhandlet i punkt V;
 - c) en mangel ved selve standarderne.
2. Kommissionen holder hurtigst muligt samråd med de pågældende medlemsstater. Såfremt den medlemsstat, der har truffet foranstaltningerne, agter at opretholde dem, forelægger Kommissionen sagen for udvalget inden for en bestemt frist. Såfremt Kommissionen, efter høring af udvalget, konstaterer, at foranstaltningen er berettiget, meddeler den, ligeledes inden for en bestemt frist, den initiativtagende medlemsstat dette og gør de øvrige medlemsstater opmærksom på, at de (alt andet lige) ligeledes har pligt til at forbyde markedsføringen af det pågældende produkt.
 3. Såfremt den omstændighed, at produktet ikke opfylder punkt II og III, skyldes en mangel ved de harmoniserede eller nationale standarder, får det de konsekvenser, der er beskrevet i punkt VI.
 4. Er det produkt, der ikke opfylder kravene, ledsaget af attestation udstedt af et uafhængigt organ eller af fabrikanten, træffer vedkommende medlemsstat de fornødne foranstaltninger mod udstederen og underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom.
 5. Kommissionen sørger for, at medlemsstaterne holdes underrettede om denne procedures forløb og resultaterne heraf.

I dette punkt beskrives konsekvenserne, når medlemsstaternes anvendelse af beskyttelsesklausulen findes berettiget. Der er ikke anført oplysninger om konsekvenserne, når anvendelsen ikke findes berettiget ved udløbet af Fællesskabets behandling af sagen, da traktatens almindelige bestemmelser i så fald finder anvendelse.

VIII. Overensstemmelsesattestation

1. De i punkt V omhandlede attestationsmidler, som de erhvervsdrivende har adgang til, omfatter:
 - a) overensstemmelsesattester eller -mærker udstedt af tredjemand;
 - b) resultater af prøver udført af tredjemand;
 - c) overensstemmelseserklæring afgivet af fabrikanten eller dennes befuldmægtigede i Fællesskabet; denne erklæring kan ledsages af kravet om en tilsynsordning;
 - d) andre attestationsmidler, som eventuelt kan fastlægges i direktivet.
2. Alt efter produkternes art og de risici, der er omfattet af direktiverne, vil de erhvervsdrivendes muligheder for at vælge mellem disse forskellige midler kunne begrænses eller endog bortfalde.
3. Hver enkelt medlemsstat meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke nationale organer der kan udstede overensstemmelsesmærker eller -attester.
 1. I særdirektiverne vil egnede attesteringsmidler blive fastlagt og udviklet under hensyntagen til de særlige behov, der gælder inden for deres anvendelsesområde. Der erindres om, at de af medlemsstaterne udpegede standardiseringsorganer i tilfældene i litra a) og b) særlig skal gribe ind, når der ikke findes standarder, samt i tilfælde af, at fabrikanten ikke anvender standarderne (jf. punkt V, stk. 3).
 2. De i stk. 3 omhandlede organer skal udøve deres hverv i overensstemmelse med de fremgangsmåder og principper, der er anerkendt på internationalt plan, herunder navnlig retningslinjerne fra ISO. Ansvar for kontrollen med disse organers drift påhviler medlemsstaterne. Det i punkt IX omhandlede udvalg forelægges spørgsmål vedrørende gennemførelsen af afprøvning og godkendelse.

3. Foreligger der en overensstemmelseserklæring fra fabrikanten, og der er begrundet formodning om, at produktet ikke på alle punkter udviser den krævede sikkerhed, har de nationale myndigheder ret til at kræve, at producenten eller importøren forelægger oplysninger om de undersøgelser, der er foretaget angående sikkerheden. Afslår producenten eller importøren at fremkomme med sådanne oplysninger, er dette tilstrækkelig grund til at betvivle formodningen om overensstemmelse.
4. Fastsættelsen af en begrænset liste over attesteringsmidler vedrører kun ordningen med formodning om overensstemmelse og bevirker ikke nogen begrænsning af den erhvervsdrivendes ret til som led i en indsigelse eller retssag at anvende ethvert egnet bevismiddel til godtgørelse af, at produktet opfylder punkt II og III.

IX. Stående udvalg

Der nedsættes et stående udvalg sammensat af repræsentanter, der udpeges af medlemsstaterne, og som kan søge bistand hos eksperter og rådgivere; udvalget har en repræsentant for Kommissionen som formand.

Udvalget indkaldes af formanden enten på eget initiativ eller på en medlemsstats anmodning.

Udvalget fastsætter selv sin forretningsorden.

X. Det stående udvalgs opgaver og funktion

1. Udvalget udfører de opgaver, der påhviler det i henhold til de foregående punkter.
2. Udvalget kan desuden få forelagt ethvert spørgsmål, som vedrører gennemførelsen af direktivet.

Udvalgets opgaver vedrører gennemførelsen af direktivet. Den høring af udvalget, der skal finde sted inden offentliggørelsen af henvisninger til nationale standarder, har mere til formål at skabe et forum for drøftelsen af eventuelle indvendinger fra Kommissionens eller en medlemsstats side end at foretage en systematisk gennemgang af standardernes fuldstændige indhold.

Kriterier for valg af de prioriterede områder, hvor metoden i første omgang vil kunne anvendes

1. Behovet for at indføre en ny metode til harmonisering af tekniske forskrifter baseret på henvisning til standarder og efter den plan, der her er beskrevet skyldes en række betingelser (belyst i første del af denne meddelelse), som hviler på Fællesskabets hidtidige erfaring. Det drejer sig således om et almengyldigt princip, hvis gyldighed må vurderes for de forskellige konkrete områder, hvor de skal anvendes.

Rådet udtalte sig i øvrigt i denne retning i konklusionerne af 16. juli 1984, hvor det gjorde opmærksom på det generelle behov for at udvide brugen af henvisninger til standarder, men i det omfang alle de fornødne betingelser herfor er til stede, det vil sige de betingelser, som vedrører de offentlige myndigheders pligt til at sørge for beskyttelse af borgernes sikkerhed og sundhed.

2. For at kunne udvælge de prioriterede områder, hvor denne metode i første omgang skal benyttes, er det derfor først og fremmest nødvendigt at fastlægge en række udvælgelseskriterier, som alle må tages i betragtning:
 - a) da metoden går ud på, at de »væsentlige krav« skal harmoniseres og gøres obligatoriske ved de direktiver, der vedtages med hjemmel i traktatens artikel 100, vil metoden med henvisning til standarder kun egne sig på områder, hvor det reelt er muligt at skelne mellem »væsentlige krav« og »specifikationer vedrørende fremstillingen«. Med andre ord er samtlige betingelser for at anvende metoden med henvisning til standarder ikke til stede på de områder, hvor de væsentlige samfundskrav er af en sådan art, at der er behov for en lang række specifikationer vedrørende fremstillingen, for at de offentlige myndigheder kan påtage sig det fulde ansvar for beskyttelsen af borgerne, da der er fare for, at metoden i en sådan sammenhæng mister sin eksistensberettigelse. På baggrund af denne kendsgerning forekommer de områder, der sorterer under sikkerhedsbeskyttelse, bestemt at måtte prioriteres i forhold til områder, hvor der er tale om sundhedsbeskyttelse (hvilket i øvrigt svarer til anvendelsesområdet for direktiv 83/189/EØF);

- b) for at en henvisning til standarder kan være mulig, skal det pågældende område være genstand for, eller kunne gøres til genstand for en standardisering; til områder, hvor der principielt er ringe mulighed for standardisering, må ganske afgjort regnes de i litra a) nævnte områder, hvor der føles et fælles behov for EF-bestemmelser, på de øvrige områder derimod findes der, eller er der mulighed for, standardisering, og det er i så fald en fællesskabsopgave at udvirke en sådan standardisering i snævert samarbejde med dels industrien, dels de europæiske standardiseringsorganer, idet forbrugerinteressen tages i betragtning;
- c) arbejdet med den tekniske harmonisering inden for Fællesskabet på grundlag af det almindelige program, der blev fastlagt ved Rådets resolutioner i 1969 og 1973, er forløbet meget uensartet inden for de forskellige industrigrene; inden for fremstillingsindustrien (som synes at svare bedre til de ovenfor beskrevne kriterier) vedrører hovedparten af de direktiver, der er vedtaget, tre områder: motorkøretøjer, metrologi og elektrisk materiel;
- under den nye metode må der derfor tages hensyn til denne kendsgerning, således at arbejdet navnlig koncentrerer sig om de øvrige områder, som er blevet forsømt på fællesskabsplan (f.eks. mange maskiner og bygningsmaterialer), idet det dog ikke er hensigten af forsømme langt fremskredent lovgivningsarbejde (som f.eks. motorkøretøjsbestemmelserne); det ligger derimod anderledes med elektrisk materiel, som er det eneste område, der er blevet omfattet af et direktiv med henvisning til standarder, og som helt bestemt bør medtages blandt de prioriterede områder, for så vidt angår alle de produkter, der endnu ikke er omfattet heraf, under hensyntagen til den yderst vigtige rolle den internationale og europæiske standardisering spiller på dette område;
- d) et af de vigtigste formål med den nye metode er på én gang, ved vedtagelsen af et enkelt direktiv, at kunne løse problemerne med at fastsætte bestemmelser for en lang række produkter, uden at dette direktiv kræver hyppige tilpasninger eller ændringer; de udvalgte områder må derfor være kendetegnet ved, at der findes en lang række produkter, der er så ensartede, at definitionen på fælles »væsentlige krav« kan anvendes; dette almen gyldige kriterium er imidlertid hovedsagelig baseret på praktiske overvejelser og arbejdsbesparelser; der er faktisk intet til hinder for, at bestemmelserne vedrørende en enkelt produkttype i visse tilfælde vedtages efter princippet med henvisning til standarder, hvis alle ovennævnte kriterier samtidig er opfyldt;
- e) der må endelig gøres opmærksom på et kriterium, som Kommissionen, i fuld enighed med industrien, altid har betragtet som en afgørende forudsætning; der skal være formodning om, at eksistensen af afvigende bestemmelser virkelig i praksis er til hinder for frie varebevægelser; i visse tilfælde, også selv om en sådan begrundelse ikke er indlysende, kan det imidlertid ligeledes vise sig nødvendigt med et direktiv til beskyttelse af samfundsinteresser på en ensartet måde i hele Fællesskabet.
-

KOMMISSIONEN

ECU (*)

3. juni 1985

(85/C 136/02)

Modværdien i national valuta:

Belgiske og luxembourgske francs konv.	45,2320	US-dollars	0,738361
Belgiske og luxembourgske francs fin.	45,4314	Schweizerfrancs	1,89168
Tyske mark	2,24595	Spanske pesetas	127,404
Nederlandske gylde	2,53206	Svenske kroner	6,52010
Pund sterling	0,570163	Norske kroner	6,46989
Danske kroner	8,07324	Canadiske dollars	1,01200
Franske francs	6,85015	Portugisiske escudos	128,844
Italienske lire	1435,56	Østrigske schilling	15,7751
Irske pund	0,717204	Finske mark	4,67161
Græske drakmer	98,9182	Yen	184,516
		Australske dollars	1,11199
		Newzealandske dollars	1,63246

Kommissionen har oprettet en fjernskriver med automatisk svar, som på ethvert fjernskriveropkald videregiver omregningskursen i de vigtigste valutaer. Denne fjernskriver er i funktion dagligt fra kl. 15.30 til kl. 13 den følgende dag.

Brugeren bør anvende følgende fremgangsmåde:

- kald fjernskriver nr. 23789 i Bruxelles;
- angiv eget kendeord;
- skriv koden »cccc«, som udløser det automatiske svar og medfører en udskrift af omregningskurserne for ECU over fjernskriveren;
- afbryd ikke forbindelsen, inden meddelelsen er afsluttet, angivet ved tegnene »ffff«.

Note: Kommissionen har også en automatisk telexsvarer (nr. 21791), som dagligt giver oplysninger om beregningen af de monetære udligningsbeløb i forbindelse med anvendelsen af den fælles landbrugs-politik.

(*) Rådets forordning (EØF) nr. 3180/78 af 18. december 1978 (EFT nr. L 379 af 30. 12. 1978, s. 1), ændret ved forordning (EØF) nr. 2626/84 (EFT nr. L 247 af 16. 9. 1984, s. 1).
Rådets afgørelse 80/1184/EØF af 18. december 1980 (Lomé-konventionen) (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 34).
Kommissionens beslutning nr. 3334/80/EKSF af 19. december 1980 (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 27).
Finansforordningen af 16. december 1980 vedrørende De europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 23).
Rådets forordning (EØF) nr. 3308/80 af 16. december 1980 (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 1).
Beslutning truffet af Den europæiske Investeringsbanks styrelsesråd den 13. maj 1981 (EFT nr. L 311 af 30. 10. 1981, s. 1).

Beslutning »videnskabeligt apparat« — Bevilling til fritagelse for importafgifter

(85/C 136/03)

(Juridisk grundlag: Forordningerne (EØF) nr. 918/83 ⁽¹⁾ og (EØF) nr. 2290/83 ⁽²⁾)

Dossier: SUD/B/3-040/84

Kommissionen har ved sin beslutning af 29. maj 1985 fastslået, at indførsel af apparatet »EII — Pelletron Accelerator, model 5 SDH-2«, kan ske med fritagelse for importafgifter.

Dette apparat, der er omhandlet i Frankrigs anmodning af 28. november 1984 og bestilt i december 1984, er bestemt til anvendelse ved ikke-destruktiv finanalyse af materialer, der ingår i kunstværker og museumsgenstande.

Begrundelse:

- videnskabeligt apparat,
- ingen fællesskabsproduktion på bestillingsdatoen i Fællesskabet af apparater af tilsvarende videnskabelig værdi.

⁽¹⁾ EFT nr. L 105 af 23. 4. 1983, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 220 af 11. 8. 1983, s. 20.

Beslutning »videnskabeligt apparat« — Afslag på fritagelse for importafgifter

(85/C 136/04)

(Juridisk grundlag: Forordningerne (EØF) nr. 918/83 ⁽¹⁾ og (EØF) nr. 2290/83 ⁽²⁾)

Dossier: SUD/B/3-041/84

Kommissionen har ved sin beslutning af 29. maj 1985 fastslået, at indførsel af apparatet »KOCH — Helium Liquefier, model 1460«, ikke kan ske med fritagelse for importafgifter.

Dette apparat, der er omhandlet i Frankrigs anmodning af 28. november 1984 og bestilt den 17. juli 1984, er bestemt til at levere flydende helium.

Begrundelse:

- ikke et videnskabeligt apparat.

⁽¹⁾ EFT nr. L 105 af 23. 4. 1984, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 220 af 11. 8. 1983, s. 20.

Meddelelse fra Kommissionen i henhold til EØF-traktatens artikel 115

(85/C 136/05)

Kommissionen har ved beslutning af 30. maj 1985 bemyndiget Irland til fra fællesskabsbehandling at undtage vævede skjorter til mænd og drenge, pos. 61.03 A (kategori 8) i FTT, som har oprindelse i Pakistan og frit kan omsættes i de øvrige medlemsstater.

Beslutningen gælder efter datoen for denne beslutning til den 31. oktober 1985.

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(fjerde afdeling)

af 14. maj 1985

i sag 89/84 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel de Montpellier): Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays, Confédération des associations viticoles de France m.fl. mod Pierre Ramel m.fl. ⁽¹⁾

(Den fælles markedsordning for vin — sammenstikning af rød bordvin og bordvin af rosévinstypen)

(85/C 136/06)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Domstolens Afgørelser)

I sag 89/84 angående en anmodning, som Cour d'appel de Montpellier i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag 1) Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays, Confédération des associations viticoles de France, 2) Procureur général (statsadvokaten) ved Cour d'appel de Montpellier og 3) Service de la Répression des Fraudes et du Contrôle de la qualité (kontoret for levnedsmiddelkontrol) mod 1) Pierre Ramel, 2) Charles Cristofaro, 3) anpartsselskabet »Les Fils de Henri Ramel« og 4) anpartsselskabet Bachet et Fils at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 337/79 af 5. februar 1979 om den fælles markedsordning for vin, for så vidt angår sammenstikning på Fællesskabets område af rødvin og rosévin med oprindelse i Fællesskabet, har Domstolen (fjerde afdeling), sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformanden G. Bosco, dommerne P. Pescatore, T. Koopmans og K. Bahlmann, generaladvokat Sir Gordon Slynn og ekspeditionssekretær H. A. Rühl som justitssekretær, den 14. maj 1985 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets forordning (EØF) nr. 337/79 af 5. februar 1979 om den fælles markedsordning for vin, jf. navnlig artiklerne 43 og 48, sammenholdt med Kommissionens forordning (EØF) nr. 3282/73 af 5. december 1973 om definition af sammenstikning og vinfremstilling, jf. navnlig artikel 2, og Rådets forordning (EØF) nr. 355/79 af 5. februar 1979 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af vin og druemost, jf. navnlig artiklerne 2 og 43, skal fortolkes således, at det er lovligt at sammenstikke rød bordvin og bordvin af rosévinstypen med oprindelse i flere forskellige medlemsstater og at bringe en sådan sammenstikning i

handelen inden for Fællesskabet under betegnelsen bordvin af rosévinstypen fra forskellige lande i Det europæiske Fællesskab, såfremt angivelsen »rosé« ikke er i strid med objektive kendetegn ved vinen, der gør det muligt alene på grundlag af dens farve at skelne den fra rødvin og hvidvin.

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT

den 3. maj 1985

i de forenede sager 67/85 R, 68/85 R og 70/85 R: Kwekerij Gebroeders van der Kooy BV m.fl. mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Støtte — gartneri — gaspriser)

(85/C 136/07)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Domstolens Afgørelser)

I de forenede sager 67/85 R, 68/85 R og 70/85 R, det nederlandske anpartsselskab Kwekerij Gebroeders van der Kooy BV, Zevenhuizen og gartner Johannes Wilhelmus van Vliet, Uithoorn, Vuurlijn 27, ved advokat A. J. Braakman, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lambert H. Dupong, 14a, rue des Bains (sag 67/85 R), Landbouwschap, Den Haag, ved advokat A. J. Braakman, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lambert H. Dupong, 14a, rue des Bains (sag 68/85 R) og kongeriget Nederlandene (befuldmægtiget: D. J. Keur) (sag 70/85 R) mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: R. C. Fischer), støttet af Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtiget: M. Seidel), kongeriget Danmark (befuldmægtiget: L. Mikaelson) og Det forenede kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: R. N. Ricks), vedrørende begæringer om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 85/215/EØF af 13. februar 1985 rettet til kongeriget Nederlandene om præferencetariffen for naturgas til gartneriet i Nederlandene (EFT nr. L 97, s. 49), har præsidenten for De europæiske Fællesskabers Domstol den 3. maj 1985 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. Sagerne 67/85 R, 68/85 R og 70/85 R forenes i denne kendelse.
2. Begæringerne tages ikke til følge.
3. Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT nr. C 118 af 2. 5. 1984.

⁽¹⁾ EFT nr. C 125 af 22. 5. 1985.

II

(Forberedende retsakter)

RÅDET

SAMSTEMMENDE UDTALELSE Nr. 25/85

afgivet af Rådet i henhold til artikel 55, stk. 2, litra c), i traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab for at sætte Kommissionen i stand til at yde finansiel støtte på 19 000 000 ECU, hidrørende fra de i artikel 50 i nævnte traktat omhandlede afgifter — støtten fordeles som følger:

- kulforskningsprogram inden for Fællesskabet vedrørende mineteknik og produktforædling: 18 930 000 ECU;
- udbredelse af viden og udgifter i forbindelse hermed: 70 000 ECU;
- supplerende forskningsprogram vedrørende mineteknik og produktforædling: 4 699 500 ECU (forudsat tilstrækkelige budgetmidler)

(85/C 136/08)

Ved skrivelse af 21. marts 1985 har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i henhold til artikel 55, stk. 2, litra c), i traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab, anmodet Rådet for De europæiske Fællesskaber om en samstemmende udtalelse vedrørende det hensigtsmæssige i at afsætte midler hidrørende fra de i artikel 50 i nævnte traktat omhandlede afgifter til et kulforskningsprogram inden for mineteknik og produktforædling i mineindustrien, samt til udbredelse af viden og udgifter i forbindelse hermed.

Rådet har på sin 1006. samling den 23. maj 1985 afgivet den samstemmende udtalelse, som Kommissionen har anmodet om.

På Rådets vegne

C. SIGNORILE

Formand

III

(Oplysninger)

KOMMISSIONEN

Bekendtgørelse om en licitation vedrørende videresalg af blød hvede

(85/C 136/09)

I medfør af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1836/82 af 7. juli 1982 om procedurer og betingelser for salg af korn fra interventionsorganerne ⁽¹⁾ foranstalter det franske interventionsorgan,

Office national interprofessionnel des céréales,

21, avenue Bosquet, F-75326 Paris Cedex 07,

(télex: OFIBLE A 27807 F),

en licitation om videresalg på Fællesskabets interne marked af 100 000 tons blød hvede.

⁽¹⁾ EFT nr. L 202 af 9. 7. 1982, s. 23.

Bekendtgørelse om en licitation vedrørende videresalg af hård hvede

(85/C 136/10)

I medfør af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1836/82 af 7. juli 1982 om procedurer og betingelser for salg af korn fra interventionsorganerne ⁽¹⁾ foranstalter det græske interventionsorgan,

YDAGEP, 5, rue Acharnon, GR-108 Athènes,

(télex: 221 734 ITAG GR),

en licitation om videresalg på Fællesskabets interne marked af 25 000 tons hård hvede.

⁽¹⁾ EFT nr. L 202 af 9. 7. 1982, s. 23.

HENVISNING

Den 4. juni 1985 udkommer som *Bilag til De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 136 A:
»Fælles sortliste for grønsagsarter — første supplement til ellevte samlede udgave«.

Interesserede læsere kan gennem Kontoret for De europæiske Fællesskabers officielle Publikationer, salgsafdelingen, få tilsendt denne udgave.

For abonnenter er denne udgave uden beregning.